

Θ.Π. Ζαφειρίου: τέσσερα ποιήματα

Θ. Π. Ζαφειρίου - 2 Απριλίου 2022

ΜΕΘΩΡΙΜΟΤΗΣ

*Όλα τριγύρω αλλάζουνε
Κι όλα τα ίδια μένουν
Μανώλης Ρασούλης, «Υδροχόος»
Χούς εί και εις χούν απελεύσει.
Ιωάννη Δαμασκηνού, Νεκρώσιμος*

Ακολουθία

Σήμερα ξύπνησα
Μ' έκπληξη νεκρού
Σαράντα τόσα χρόνια

Που όλα τριγύρω αλλάξανε,
Αλλά εγώ αλαλάζοντας
Από χαρά, όλα τα είδα ίδια.

Και ανθισμένα τα λουλούδια
Της κηδείας μου, που, όλον
Τούτο τον καιρό, ο σπόρος τους

Μέσα μου ήτανε θαμμένος.
Δεν έχω γίνει ακόμα χώμα.
Αλλ' επειδή κι αυτό πια δεν αργεί

Σού τα προσφέρω, να τ' αποξηράνεις
Σαν το αγουροξυπηνημένο
Πρόσωπό μου, πριν σαπίσει.

ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΑΠΟ ΤΟ ΝΕΚΡΟΤΑΦΕΙΟ

Πού να το ξέρω,
-Όπως εγώ, που ακόμα
Απ' τον παλιό δρόμο της
Περνώ- αν εκεί πέρα

Με συναντά κι εκείνη.
Τόσο μακριά
Όσο κι εγώ
Απ' το σημερινό της σώμα.

Γιατί, όταν επιστρέφω,
Από τα μέλη του όλα
Μόνο τα χέρια της
Εξακολουθούν

Να μου μιλούν
Το ίδιο τρυφερά
Σφίγγοντας την σιωπή
Μέχρι στιγμή να γίνει.

Η ΜΥΡΩΔΙΑ

Βρωμόστομα τόν έλεγαν
Αλλ' όταν -σπάνια- την συναντούσε
Έσταζε μέλι. Χρόνια μέλι.
Μάταια χρόνια. Μάταιο μέλι.

Ωσπου μια βραδιά αναπάντεχα
Τυχαία όπως πάντα,
Καθώς συναντήθηκαν ξανά,
Μαζί με τα γλυκόλογά του

Βγήκε και η μυρωδιά.
Κι εκείνη, που πάντα
Τον φιλούσε, αλλά το σπέρμα
του δεν μύρισε ποτέ,

Τώρα, για να μην πει
Ούτε το σάπιο του νερό
Τραβήχτηκε πιο κει
Κι απ' το υγρό του βλέμμα.

ΔΙΧΑΣΜΟΣ

Δεν είναι ουδέτερο το σώμα.
Αρσενικό, θηλυκό ή ερμαφρόδιτο,
Είναι παιδί τού μεταμορφωμένου σ' έρωτα θανάτου
Και της μεταμφιεσμένης σε ύλη άφυλης ψυχής.

Και τί 'ναι ένα σώμα άψυχο.
Αν όχι παιδί ενός διαζυγίου.
Που ζει όμως στο ψύχος, ακόμη για μια-δυο νύχτες
Με τον πατέρα του, εγκαταλειμμένο από την μάνα του,
Επειδή, ολομόναχη κι εκείνη,
Γύρισε, όπως θρυλείται, στο ορφανοτροφείο του Θεού.

Όχι. Δεν είναι ουδέτερο το σώμα.
Ούτε μεσ' στην χωμάτινη αγκαλιά της μητριάς του

Μέχρι η αγάπη της να φτάσει στα οστά.
Ούτε στην αίθουσα αναμονής κρεματορίου

Μέχρι ν' αποκοπεί κι από τον λώρο του καπνού
Βρέφος της τέφρας στον τερατώδη τοκετό.

Αλλά κι αν οι μάσκες πέσουν νωρίτερα,
Εκείνο, αφού από το φως ξετυφλωθεί,

Θα δει μπροστά του μια σκιά ν' απομακρύνεται
Βιαστική και αδιάφορη για το δίδυμό της αδελφάκι.

Ακόμη κι αν εκείνο σταματήσει, εκείνη
Θα τρέμει ανυπόμονη.

«Πάμε λοιπόν. Τί στέκεις δίβουλο. Και με το χέρι σου
Μόνο, δεν χρειάζεται να σου δείξω καν,

Με προτεταμένο τον δείκτη σου για κάννη,
Για κλείστρο τον αντίχειρα, με τρία δάχτυλα κλειστά
Να κρύβουν την σκανδάλη στην λαβή.
Άσε. Θα κάνω πως την πατάω εγώ.»